

РЕШЕНИЕ

№ 6386

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3442** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 152, ал.1 от (АПК) .

Образувано е по жалба с вх.№ Ц 1012-21-16 на [фирма], ЕИК[ЕИК],гр. С.-,представявано от управителя И. Ф. П..чрез адвокат Н. В. П. срещу Решение № 1040-21-232 от 09.03.2020 г. , на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 29134 от 17.02.2020 г. на длъжностното лице по чл. 60 ал. 1 от КСО,

Жалбоподателят [фирма] –редовно призовано,представявано от АДВ.П.,с пълномощно по делото,моли съдът да отмени решението и претендира за минимални разноски в минимален размер,съгласно чл. 38, ал. 3 от ЗА.Изложени са подробни съображения.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С.-град-редовно призован,не се явява,представява се от ЮРК.В., която оспорва жалбата и поддържа мотивите изложени в решението на директора на ТП на НОИ и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересована страна - С. П. Ц. – редовно призован,не се явява,представява се от АДВ. РОДОПСКИ,с пълномощно по делото,който оспорва жалбата по мотиви изложени в решението.Претендира за съдебно-делови разноски,като представя списък и моли за минимален срок да представи писмени бележки.

СГС- редовно призована,не изпраща представител.

От фактическа страна по делото се установява,че Р. Г. Ц. е била назначена на

длъжност „общ работник“ на работа при жалбоподателя с трудов договор № 229/15.05.2019 г.

При пътуване към дома 11.11.2019 г., около 16:30 часа, на Път I-8 км 33, 500, в посока на движение от [населено място] към [населено място], Ц. претърпяла пътнотранспортно произшествие, вследствие на което получила тежки, несъвместими с живота травми, довели до смъртта ѝ.

Жалбоподателя [фирма] не изпълнил в законоустановения срок задълженията си по чл. 57, ал. 1 от КСО ,поради което на основание ал. 2 наследниците на починалата декларирали настъпилата злополука пред компетентното териториално поделение на НОИ с Декларация за трудова злополука с вх. № 1204/23.12.2019 г.

По повод декларираната трудова злополука ТП на НОИ – С. провело разследване, при което били събрани следните доказателства: Обяснение на Р. Ф. К. и И. Ф. П., Констативен протокол за ПТП № 2019-1026-1165/12.11.2019 г. на ОД на МВР- С., Трудов договор № 229/15.05.2019 г., Длъжностна характеристика, Съобщение за смърт № 747/12.11.2019 г., Препис – Извлечение от Акт за смърт № 006/12.11.2019 г.; Удостоверение за наследници с изх. № 7701818/15.11.2019 г. В проведеното разследване се установило, че Р. Г. Ц. е работила по трудово правоотношение при жалбоподателя на длъжност „общ работник“.

Съгласно чл. 58, ал. 1 от КСО било извършено разследване на злополуката от представители на ТП на НОИ – С. град и представители на [фирма]. Разследването установило, че на 11.11.2019 г., около 16:43 часа, след приключване на работния ден, при придвижване от работното място към основното си място за живеене в [населено място], Р. Ц. претърпяла ПТП, вследствие на което починала. Резултатите от проведеното разследване били оформени в Протокол № 07/06.02.2020 г., в който било посочено, че установяването на причините за възникване на злополуката, респ. допуснатите нарушения на нормативни актове и лицата, допуснали нарушения и др., са от компетентността на органите на МВР.

Разследването на процесната трудова злополука приключило с издаването на Разпореждане № 29134/17.02.2020 г. по реда на чл. 60, ал. 1 от КСО, с което декларираната злополука била приета за трудова по смисъла на чл. 55, ал.2, т. 1 от КСО.

Според твърденията на жалбоподателя по повод констатираната трудова злополука възникнала на 11.11.2019 г., служителката Р. Г. Ц., напускайки самоволно работното си място преди края на работното време и подправяйки книга в предприятието/попълнила е саморъчно час на напускане на предприятието 17:00 ч./, шофирала лек автомобил „ Фолксваген Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , по път ПП I-8 с посока на движение от [населено място] към [населено място] и в района на км 33.500 загубила управление, вследствие на което в 16:43 часа напуснала пътното платно от дясната страна на пътя и самокатастрофирала в дърво, при което е починала на място, а МПС е разполовено на две части – видно от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 2019-1026-1165 на м.линсп. Р. А., приложен към документите по преписката.

Жалбоподателят претендира, че не е налице трудова злополука, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си (чл. 55, ал.3 от КСО), при шофиране с несъобразена скорост по платното за движение. С оглед фактите, жалбоподателят счита, че злополуката е причинена умишлено при форма на вината евентуален умисъл, съобразно дефиницията на чл. 11, ал. 2 от НК, тъй като с оглед начина , по

който е извършено конкретното действие може да се приеме, че е допускала настъпването на увреждането като последица от тези действия.

Твърди, че по въпроса за вината на служителката е констатираното самоволно напускане на работното място преди края на установеното работно време, че пострадалата е нарушила чл. 126 от КТ:

При така изложените фактически данни, които се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 55 ал.1 от КСО дефинира понятието „трудова злополука“ като всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Съгласно чл. 55 , ал.2 , т.1 от КСО трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4 , ал. 1 и чл. 4а от КСО по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер.

В цитираната норма законодателят не предвижда допълнителни предпоставки за признаване на злополуката за трудова, освен същата да е станала по обичайния път на придвижване на осигуреното лице от или до някои от изрично изброените в чл. 55 , ал.2 от КСО места.

В разпоредбата на чл. 55 от КСО не се дава легална дефиниция на „обичаен път при отиване и връщане от работа“, но се налага извода, че става дума за повтарящи се действия по придвижване преди или след работа в рамките на минимално необходимото време за това, за да се приеме, че това е част от трудовия процес и е осигурен социален риск.

От събраните в производството доказателства по категоричен начин с доказва наличието на посочените по-горе елементи на трудовата злополука. В тази връзка следва да се посочи, че по делото е безспорно установено, че при настъпване на ПТП пострадалата Р. Ц. се е придвижвала от работното ѝ място към основното ѝ място за живеене, като се е движела по обичайния си маршрут от местоработата – [населено място] в посока [населено място]. Доколкото същата се е движела с личния си автомобил по основна пътна връзка между двете населени места е безспорно, че именно това е обичайния път на пострадалото лице, още повече че не са наведени доводи и не са представени доказателства за противното.

В случая е налице внезапно увреждане на здравето, което е причинило смърт на пострадалата. От приложеното съобщение за смърт на Р. Ц. се установява, че причина за смъртта е тежка гръдна травма, установена с аутопсия.

По отношение на основното възражение на жалбоподателя касаещо искане на дисквалифициране на злополуката като трудова в хипотезата на чл. 55 , ал. 3 от КСО, съдът намира, че същото за изцяло неоснователна.

В настоящия случай е неприложима разпоредбата на чл. 55 , ал. 3 от КСО, която изключва трудовия характер на злополуката в случаите на умишлено увреждане на здравето, тъй като по делото няма установени факти, които да сочат умишлено причинено увреждане. Дори да се приеме, че умишленото или непредпазливо нарушение на правилата за движение (в случай се твърди шофиране с несъобразена скорост по платното за движение) да е в причинна връзка с настъпилия резултат е относим въпрос в наказателното производство, но е без значение при определяне на злополуката като трудова.

Така също намира, че има житейска логика във възраженията на работодателите, че следва да се обсъжда поведението на пострадалия по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място и дали това поведение не съпричинява пряко и непосредствено вредоносния резултат не само в хипотеза на умишлено увреждане на здравето, а с оглед на всички особености на конкретния случай. Такива материални предпоставки, изключващи злополуката като трудова обаче следва да бъдат посочени изрично в закона, при евентуална негова промяна, При липса на такива в сегашната му редакция, то следва да се приема злополуката за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 2, т. 1 КСО. В административното производство са събрани доказателства относно тези обстоятелства и не е било необходимо при липса на оспорване на протокола и данните от административната преписка да бъдат събирани нови доказателства за тези факти. Провежданото досъдебно наказателно производство има предмет на доказване различен от този в административното производство. От друга страна съгласно разпоредбата на чл. 413 НК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите относно извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Всички тези въпроси обаче са неотнормирани към производството по издаване на разпореждане по чл. 60 КСО за определяне на злополука като трудова. С оглед на гореизложеното в настоящия случай са налице всички визирани в чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО предпоставки, а именно: причинено е внезапно увреждане, това увреждане е причинило смърт, налице е причинна връзка между увреждането и настъпилия резултат (смъртта е пряко следствие на внезапно увреждане, а не на други обстоятелства), пострадалото лице е осигурено по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а от КСО и увреждането е станало по време на обичайния път при връщане от работното място до основното място на живеене, за да се квалифицира настъпилата злополука за трудова.

Във връзка с гореизложеното, че ТП на НОИ – С. град правилно и законосъобразно е приело, че злополуката следва да бъде квалифицирана като трудова по реда на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК [ЕИК] против решение № 1040-21-232 от 09.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено изцяло разпореждане № 29134/17.02.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК [ЕИК] да заплати на ТП на НОИ С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщението пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: